
Imre Flóra

POGÁNY HÁLAADÁS

veled kezdődik el és véget veled ér
gyönyör és fájdalom a mediterrán nyárban
hullám hullám után a gyöngéd szenvedély
pulzáló ragyogás és lassú tengeráram

az erőfeszítés nélküli létezés
amikor lebegek a szemed közegében
a szemhéjam mögött vad levendulaméz
aranyló sűrű fény a késő nyári éden

fönn a kopár hegyek szimbolikus folyó
Neretva kedvesem milyen tömény az élet
azúr és malachit lassuló gyorsuló
felhabzik kisimul lustán a part felé vet

veled kezdődik el és túlrad belőled
mégis értelme lett az egyetlen időnek

COSMATA

Ritkán meséltem történeteket. Inkább a jelenségek és a tárgyak, ahogy saját megnőtt terükben állnak, kivilágosítva maguk felett, maguk körül valami glóriát, valami gyöngéden bizsergető, túl édes vonzást, amely egyre nő, amikor a figyelem át- meg áttapintja hűvös felületüket, amíg egyszer valami szédület, valami önmagam-felett-vagyok érzése jár át, és a sejtmagok energiája csaknem észrevétlen fokozódik a belső, ritka térben, kigyújtva arcom, szemem, életem –

És testté lesz a szó, hogy szerelem.

*

Az arkangyalokat mindig szerettem. Semmi borzasztó, semmi iszonyat: csapatostul térdeltek körülöttem, kezemre hajtvá gyöngéd arcukat. Bájosak voltak, engedelmesek,

még énnálam is reménytelenebbek. Nem segítettek. Nem is segíthettek. Az angyalok nem félelmetesek. Izmos kezük könnyörgő – nem szabad. A szárnyuk láng. Folyton perzseli válluk. Néztük egymást, valami jelre vártunk.

Csak szánhattam az arkangyalokat.

*

A sziget. Vagy a tenger. Nem tudom. Mert hát egymásra vonatkoznak. A csaknem rózsaszínű homokon a kis hullámok táncoltak, futottak; csupa mozgás és csupa tükröződés, az ég, a víz, a test és a közeg, egymásba oldották lényegüket, a lebegés az itt és ott között, és se itt, se ott, se én, se öntudatlan, meghatározhatatlan térfogatban, az izmok mindenhatósága és a könnyűség hívogató szakadéka.

*

A fény. A csontokat átmelegítő. Ezékiel völgyéből jöttem én. Fogd a kezem, mert ez az a keringő. Itt az idő. Nem e világi fény. Vagyis ki tudja? *Ez az a világ.* Tapasztaltam a test feltámadását. Amikor a figyelem át- meg áttapintja, fénybe lobban a valóság. És testté telnek ki a száraz csontok. Feltündököl az egyetlen idő. Az érintés egyszerre minden dolgok végső értelmét rajzolja elő: a tágas „van”-t a „lesz”-en és a „volt”-on.

A test a másik testben van csak otthon.

Karádi Márton

A FELEJTÉS LEHETŐSÉGEI

Ha dühös volt, mindig azt mondta,
nem is ő szült, nézd csak meg a folyóparti tölgyet,
valójában az hordott ki.
Sosem kételkedtél, mert láttad az odvát,
amibe pont belefért egy újszülött gyerek.

Egyébként ritkán veszekedtetek, bízott benned.
Két dolgot ígértetted meg veled:
bármilyen történjék is, vigyázni fogsz az öcsédre,
és hogy ha nagy leszel, egyszer megmutatod neki a tengert.

Nem sokkal később megszületett az öcséd. Kicsi volt és gyenge, néhány hétig élt csak. Még emlékszel, ahogy rátaláltál, fogtad a kis testet, kivitted a folyópartra, és betetted a tölgy odvába, ahol téged találtak, száraz fahánccsal tömted be a nyílást, hogy az öcséd békében növekedjen, biztonságban legyen.

Anyád másik kéréséről azóta rég megfeledkeztél. Felnőttél, átköltöztél egy másik városba, évek teltek el, most hazlátogatsz, a folyó mellett haladsz el, ahonnan a testvéredet rég elvitték, de a fa hatalmasra nőtt, árnyéka legalább két kertet beterít – azt mondják, aki felmászik a tetejére, ellát egészen a tengerig.

KÉP ÉBREDÉS ELŐTTI FÉNYBEN

Ennek most egy nőről kellene szólnia. De inkább egy tájról beszélek, ahol külön jártunk, évekkel a megismerkedésünk előtt. Később olyan jól el tudtunk beszélgetni róla, felidéztük minden zugát, többet jelentett ez akkor, mintha akármilyen messzire jutottunk volna el együtt, mert ő ismerte a megmászhatatlan almafát, aminek a tetejéről kövekkel dobtuk le az érett gyümölcsöket, a kis erdészházat, ahova behúzódtam az eső elől, látta a vadnyomot a turistaúton, és a tölgyet, amit kettéhasított egy villám.

Csak a szikla mögött elterülő tisztásról nem beszéltem neki soha, pedig folyton eszembe jut az a nap. Nem sokkal előtte küldtek ide hazulról, hogy míg a kórházban van, ne legyen láb alatt. Egy délután bókászni kezdtem a szikla mögötti helyen, ahova az emberek szeretkezni, az állatok meghalni jártak, akkor láttam meg azt az őzet, sokáig hallgattam szagगतott lélegzetvételét, néztem lehanyatló fejét, hozzáképzelhettem mindazt, amit tudunk a pusztulásról, a felfeslő bőrt, a bomló sejteket. Aztán észbe kaptam, közelebb akartam menni, hogy valamit tegyek, de észrevettem riadt tekintetét,

eszembe jutott, hogy nem háziállat, simogatásom nem nyugtatja meg, hátrahúzódtam, és mint aki eszt veszttette, futni kezdtem, mert hirtelen arra is rájöttem, hogy otthonról is csak azért küldtek el, mert meg fog halni, és én semmit sem tehetek.

Zoltán Gábor

A SZENT HÁZ

Galambok forgatják a fejüket, néznek le a fenti spájz- és véceablakokból a lichthóf aljába. Ők otthon vannak, és nem értik, az emberek mit keresnek azon a galambnak való helyen. Hogy most miért guggolnak ott?

A galamboknak mindegy, hogy kik élnek a lakásokban. Hogy akik eddig a házban éltek, azokat elviszik-e, és hogy miféle emberek jönnek helyettük, azzal se foglalkoznak. Persze ha gerlék betelepüléséről volna szó, ők is megszólalnéna, a maguk módján természetesen.

Nagylány guggol odalent az unokahúgaival, mintha bújócskázna.

Ki hitte, hogy épp itt kezdődik? A nyilasok átveszik a hatalmat, és első dolguk járórt küldeni ebbe a házba? Csöndes, elegáns, se túl nagy, se túl kicsi ház. Igaz, hogy csillagos ház, de a lakások egy részében még mindig keresztények lakna, és vegyesházások. A létszám nyár eleje óta felduzzadt, a zsidónak minősülő családokhoz más, hasonló családok költöztek be olyan környékbeli házakból, melyek nem lettek csillagossá minősítve, és így azokban zsidónak minősülő személyek tartózkodása a továbbiakban nem volt megengedett. A legtöbbjük nő és gyerek. A férjeik, apáik munkaszolgálaton vagy már valamelyik tömegsírban.

A kislányok apja, a nagylány nagybátyja mindedig itt maradhatott, és tett bizonyos előkészületeket: előre leeresztett egy létrát a lichthófba, hokedlit tolt a kamra kisablaka alá. Legalább ők, a gyerekek ki tudjanak mászni, le tudjanak ereszkedni, ha kell.

Óra nincs náluk. Nem tudják, mióta guggolna odalenn. A nagylány karkötőórája, akárcsak a többi értéktárgy, egy lakkdoboz mélyén lapul, a pincében, egy utazóládában, régi újságok alá suvasztva. Azóta biztos megállt. Nem volt, aki fölhúzza. Majd ha egyszer ennek vége lesz, újra tiktakolhat.

A kicsik fegyelmezettek. Komolyan veszik a bújócskát. Jaj, nehogy valamelyiknek pisilnie kelljen...

Mennyi időt tölthetnek azok egy-egy lakásban? Csak iratokat ellenőriznek, vagy minden szobába benéznek, minden szekrénybe?

Hátha végeztek már.

A galambok összevissza csapkodtak a szárnyaikkal, amikor lemásztak, és a kisablak bezárult utánuk. Azóta elcsöndesedtek. Csak amikor valamelyik lakásból kiabálás hallatszott, akkor rebbentek meg.

Jaj, ez itt van közel! Egy kilincs.

A kislányok apja szól, hogy véget ért a razzia, és visszamászhatnak?